

Vojenská služba mého dědy

Děda nastoupil na povinnou vojenskou službu v říjnu roku 1970. Sloužil téměř tři roky, až do roku 1973. V té době nebyla vojna volbou, ale povinností, a málokdo na ni vzpomínal s radostí.

Děda sloužil v Lounech v Čechách a postupně se vypracoval až na funkci velitele družstva. Prvního půl roku však tvořil tvrdý základní výcvik. Nováčci byli využíváni hlavně na úklid. Čistily se chodby i koupelny, a to kartáčkem na zuby. Šlo spíš o ponižování než o skutečný výcvik a mělo to vojáky naučit poslušnosti.

Výcvik byl fyzicky i psychicky náročný. Dopoledne probíhalo rozpoznávání zbraní nepřítele i vlastních zbraní, někdy dokonce během polední přestávky na oběd. Odpoledne následovaly dlouhé pochody – například třicetikilometrový pochod v dešti s plnou polní výstrojí, která vážila kolem třiceti kilogramů. Mnozí muži to nezvládali, vyčerpáním plakali a říkali, že už nemohou dál.

Po půl roce byl děda zařazen k PTRS – protitankovým řízeným střelám. Díky dobrým výsledkům na trenažéru se stal nejdříve průzkumníkem a později střelcem. Dokázal zasáhnout cíl až na vzdálenost tří kilometrů, což byl velký úspěch. Všude se muselo mluvit výhradně oficiálně – „Soudruhu, můžu si vzít ručník?“ nebo „Soudruhu, můžu vstoupit?“ Jakákoli chyba se trestala. Navíc ho šikanovala skupina vojáků, která ho nenáviděla, a nebylo se na koho obrátit.

Jídlo bylo jednotvárné a nekvalitní. Nejčastěji čočka, knedlo-vepřo-zelo nebo guláš, který se často nedal jíst. Děda trpěl neustále hlady.

Za velmi dobré střelecké výsledky dostal tři opuštěnky v délce tří týdnů, což byla vzácná odměna. Na druhou stranu byl také potrestán – tři dny strávil v base za opuštění posádky.

Konec jeho vojenské služby mu oznámili tři dny předem. Děda měl při odchodu pocit, že šlo o ztracený čas. Vojna mu podle jeho slov nedala nic dobrého.